

[Stauning.]

gere sig i al Stilhed og ganske, som han vil, og faa det meget bedre ... og de, der rigtig vil smause, og de, der rigtig viser Skatteevne ved store Nydelser, gaar netop ikke paa Restaurationer“.

Jeg tror, det ærede Medlem kender det, han taler om i saa Henseende. Han har som bekendt hele sit Liv færdedes i Børsverdenen og er sikkert sagkyndig med Hensyn til, hvor Folk, der vil og kan smause, gaar hen for at bedrive dette. Derfor er det utvivlsomt saadan, at de fleste Penge, der kommer ind i Form af Restaurationsskat, betales af Folk, der paa en eller anden Maade nødes til at leve Livet eller en stor Del af Livet paa Restaurationer. Tag blot alle de Handelsrejsende, alle de Forretningsfolk, som i Forretningsojemed maa færdes rundt om i Landet, tag Journalister, tag Flyttefolk, Chauffører eller Kuske og talrige andre. Jernbanepersonalet maa ogsaa til en vis Grad her og der nyde Restaurationsskat eller delvis Forplejning. Eller tag talrige Bygningsarbejdere her i Hovedstaden; de kan naturligvis ikke flytte efter deres Arbejdssted, snart arbejder de i Øst og snart i Vest, men de maa blive boende der, hvor de nu en Gang har deres Bolig, og nødes derfor mer eller mindre til at tage deres Forbrug under en eller anden Form paa Restaurationer. Alt dette følger med Storbyens Udvidelse og den Nødvendighed for at være borte fra deres Hjem, som dette medfører for mange Mennesker, saaledes at de er henvist til at tage i det mindste enkelte Maaltider eller en Kop Kaffe eller en anden nødvendig Til sætning til den medbragte Mad paa Restaurationer. Derfor er det egentlig en Fornærmelse at betegne dette Forbrug som Luksus, thi denne Skat rammer ikke Luksus, men den rammer det allertarveligste, det allernødvendigste Forbrug paa en ganske uberegtiget Maade, og den rammer ens, hvad enten Kaffen indtages i en almindelig Kælderbeværtning, eller den indtages i en Afholdsbeværtning eller paa en fin Restauration.

Det kan endvidere anføres, at den Tid, vi lever i, har ført til særdeles triste Forhold for mange Mennesker, for Tusinder af Mennesker med Hensyn til Boliger. Mange Tusind Mennesker har under Bolignøden været ganske afskaaret fra at have et selvstændigt Hjem, har været henvist til at leve som saakaldte samboende Familier, hvor det ikke har været givet enhver Familie at have Adgang til Køkken og Madlavning og sligt, hvorfor mange har været henvist til at tage deres Forbrug helt eller delvis ude, og mange er endnu, trods al anvendt Flid for at

imødegaa Bolignøden, henvist til at leve som samboende Familier. Endelig er der alle de enlige logerende, Haandværkssvende og andre — jeg tror, det opgøres til 30 000—40 000 her for Hovedstadens Vedkommende. Mange af disse maa ganske naturligt søge offentlige Beværtningssteder for at faa et enkelt Maaltid eller andre nødvendige Ting. Jeg hævder, at det kan ikke siges at være Luksus, at den, der lever som ugift Svend i et Logi, gaar til en Beværtning eller til et Folkekøkken for at faa en Portion Hakkebøf eller en Skaal Vandgrød. Det er i hvert Tilfælde ganske uberettiget at belægge dette med en særlig Skat. Nej, denne Betegnelse, som den højtærede Finansminister har Æren af Betegnelsen „Luksus“ overfor det Forbrug, der er belagt med denne Skat, er en Haan overfor meget store Dele af den Befolkning, der faktisk er tvunget til at tage en Del af deres Forbrug paa Restaurationer.

Og saa er der Erhvervet. Dette Erhvervs Udøvere, Beværterne, er ikke en Pariakaste, som man kan behandle efter Forgodtbefindende, hvad man skulde tro, naar man ser paa denne Lovgivning. Der kunde maaske en Gang tales med noget nedsættende Betoning om visse Dele af Beværterstanden. Jeg kan i hvert Tilfælde huske fra min Ungdom, at „Nationaltidende“ for sin Del gjorde det den Gang, de talte om Folkene lige fra Etatsraaden og ned til Snapseskænkeren. Der var ingen Tvivl om, at „Nationaltidende“ i sin Bedømmelse af Beværterstanden ikke anlagde nogen særlig fordelagtig Maalestok overfor denne Stand. Men det bør, naar man nu taler om Erhvervet, sikkert erkendes, at har der været Fejl, hvad der vel har været i dette som i alle andre Erhverv, har Faget selv søgt at modvirke det uheldige, og Restaurationsfaget er virkelig undergaaet en Forvandling. Et stort betydningsfuldt Uddannelses- og Dannelsesarbejde er udført af Organisationerne baade af Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer, og bl. a. har den særdeles værdifulde Fagskole, som nu i en Aarrække har været drevet, vist, at dette Fag ligesom andre Fag stræber opad mod en Højnelse, som er al Ære værd. Og dette er for dette Fags Vedkommende saa meget mere værdifuldt, og der er saa meget mere Grund til at lægge Mærke til det, som det jo er saa, at den Befolkningsdel, det Fag, som fremmede først kommer i Berøring med, det er netop Hotelværter og Restauratører og disses Betjening; de faar mere end de fleste andre Lejlighed til at være Landets Repræsentanter overfor